

ARBEJDSMINISTERIET

København, den 26. maj 1981

Under henvisning til statsrevisoratets skrivelse af 26. januar 1981, hvormed var vedlagt beretning om udbetaling og forrentning af statens forskud til arbejdsløhedskasserne, skal jeg hermed – i overensstemmelse med § 18, stk. 2, i lov om revisionen af statens regnskaber m.m. – redegøre for de foranstaltninger og overvejelser, som beretningen har givet arbejdsministeriet anledning til:

Statsrevisorernes påtale af, at arbejdsdirektoratet ved cirkulæreudstedelse og tilsyn ikke tilfredsstillende har sikret efterlevelse af de retningslinjer, der er indeholdt i statsrevisorernes bemærkning i tillægsbetænkning over statsregnskabet 1971–72, side 334, om rentevilkår for staten, samt at arbejdsdirektoratet ej heller i forbindelse med sit tilsyn med arbejdsløhedskasserne har draget omsorg for, at samtlige rentebeløb, der vedrører statslige forskudsbetalinger, er tilgået statskassen, tager arbejdsministeriet til efterretning. Arbejdsministeriet erkender, at tilsynet med størrelsen af forrentningen af forskudsbeløbene og med, at forrentningen sker til statens fordel, indtil dagpengeudbetalingen til medlemmerne finder sted, ikke har været tilstrækkelig.

Arbejdsministeriet finder dog anledning til at bemærke, at arbejdsdirektoratets administration af forskudsudbetalingerne nøje har fulgt de administrative retningslinjer fra 1976, som blev fastsat efter forslag fra en arbejdsgruppe, blandt andet med deltagelse af rigsrevisionen. Der blev i 1976 ikke fastsat retningslinjer for, hvilken sats forskudsbeløbene skulle forrentes med, da problemet tilsyneladende ikke var aktuelt. At der i de seneste år er opstået et misforhold mellem størrelsen af forskudsbeløbenes forrentning og den almindelige markedsrente, skyldes således det i øvrigt gældende høje renteniveau. Renteproblemet er således forholdsvis nyt. På grund af personalemangel har direktoratets tilsynskontor beklageligvis ikke haft ressourcer til at opdyrke nye områder for tilsynet som for eksempel spørgsmålet om rentens størrelse, men har i stedet koncentreret sig om områder, hvor man vidste, at der kunne være problemer. Det gælder blandt andet spørgsmålet om at anvise det rette beløb til kasserne om forskudsvis udbetaling, herunder modregning af medlemsbidrag, jfr. nærmere nedenfor, at sikre at renteafkastet fra forskudskontoen tilfalder staten m.v.

Som anført i beretningen, jfr. pkt. 32, har arbejdsdirektoratet – foranlediget af rigsrevisionens undersøgelser – indskærpet over for kasserne, at overflytningen fra forskudskontoen til andre konti, herunder særligt afdelingskonti, først skal ske i umiddelbar forbindelse med udbetalingen af dagpengene til medlemmerne, ligesom kasserne er blevet anmodet om at overveje mulighederne for at aftale en højere forrentning af forskudskontiene.

Arbejdsdirektoratet har endvidere i AK-cirkulære nr. 52 af 5. november 1980 blandt andet fastsat, at forrentning af forskudsbeløbene mindst skal svare til forrentning af indskud på almindelige anfordringsvilkår, og at der i alle lokale kasseafdelinger, som modtager forskud fra kassens hovedledelse til udbetaling af dagpenge og efterløn, oprettes en særlig konto i et pengeinstitut, i hvilket forskudsbeløbet indsættes. Renteindtægten af denne konto skal tilfalde staten.

Det er arbejdsministeriets vurdering, at arbejdsdirektoratets seneste tiltag over for arbejdsløhedskasserne med hensyn til præcisering af tidspunktet for forskudsbeløbenes overflytning fra forskudskontoen og spørgsmålet om rentens størrelse i væsentlig grad – i hvert fald på kort sigt – imødekommer rigsrevisionens og statsrevisorernes kritik. Arbejdsministeriet har således også tilkendegivet over for arbejdsdirektoratet, at der bør og skal foretages de nødvendige ændringer af forskudsadministrationen m.v. – I denne forbindelse ser jeg frem til arbejdsdirektoratets og rigsrevisionens samarbejde om at finde alternative former for anvisning af forskudsbeløbene til arbejdsløhedskasserne, jfr. pkt. 30 og 31.